

eller en Forestillingsmaade, som var afvigende fra den sædvanlige. Forresten indrømmer jeg meget gjerne, at enhver Lov, der træder ind paa dette Gebeet, kan have sine Betænkkeligheder, at den kan mistydes; men dette gjælder ogsaa om en Mængde andre Bestemmelser, netop i Presseloven, og det var dog Noget, der kunde virke høist fordærveligt, dersom virkelige Bestræbelser for at nedbryde Loven om Guds Tilværelse og Sjælens Udødelighed, som jo vistnok er en Grundstøtte for den hele Samfundsborden, og som blandt Andet er en Betingelse for Betydningen af den Ed, hvorved baade Vidner og Dommere og saamange Andre, der have Pligter at udøve imod det Offentlige, skulle bindes — dersom saadanne Bestræbelser skulde kunne gaae ustraffede hen. Jeg troer derfor i denne Henseende at burde erklære mig for Lovudkastet. Jeg vilde ogsaa foretrække det Udtryk, der er brugt i Lovudkastet med Hensyn til de fremmede Religionsfællesskaber, nemlig at forarge dem, ved at drive Spot med deres Troeslærdomme eller Skikke, for det, Udvalget har foreslaaet, at fornærme. For det Første har „forarge“ det for sig, at det hører til den hidtilgjældende Lovgivnings Sprog og altsaa lettere vil blive forstaaet, end naar der indføres et nyt Ord, og dernæst synes Ordet „fornærme“ at gaae ud fra den Anskuelse, at der virkelig udøvedes Injurier imod Beskendere af en vis Religion derved, at der blev drevet Spot med denne. Men, ligesaa lidt som man kan sige, at man udøver Injurier imod den, der er Tilhænger af et vist philosophisk System, fordi man driver Spot dermed, ligesaa lidt kunde man sige det med Hensyn til Beskendere af en vis Religion. Men det er den Forargelse, man stifter for disse, den Ufred, man derved bevirker i dette Samfund, samt mellem dette og andre Samfund, der er Grunde til, at Lovgivningen maa tage sig af dette Forhold. Hvad § 12 angaaer, skulde jeg mene, at Udcastets Udtryk „ubeføiede Besskyldninger“ er bedre end det, Udvalget har sat i Stedet: „hvis Besskyldningens Rigtighed ikke bevises“. Man maa nemlig lægge Mærke til, at Udcastet baade her og ved andre Leiligheder har villet holde sig, saavidt som muligt, til den øvrige bestaaende

Straffelovgivning, og ikke har villet give de nye Bestemmelser, uden hvor det fandt det nødvendigt. Nu er det jo vistnok, at det i Almindelighed efter den gjældende Lovgivning hører til, at en Besskyldning skal være ubeføiet, at den maa være ubevislig, da man i Almindelighed har Lov til at bevise, hvad man har udsagt om en Anden, og derved befrie sig for Straf; men dersom det fremkommer som noget Nyt, dette „hvis Besskyldningens Rigtighed ikke bevises“, saa vilde det maaskee forstaaes saa affondret fra den hidtil bestaaende Lovgivning, og som man altsaa vilde give Afgangen til Bevis, som dog vistnok er saa udstrakt i vore Love som i nogen Lov, — men den har ogsaa sine Grændser — en videre Strækning, end den hidtil har havt. Der kan ogsaa være Tilfælde, hvor der ikke er nogen Usandhed i det, man siger, men hvor man dog er ubeføiet til at sige det. Naar man saaledes forekaster en Anden hans nægte Fødsel eller hans udbortes Stilling eller Sligt, saa er det ubeføiet; men det er ikke, fordi der er noget Ubevisligt deri. Jeg troer derfor, at, hvis man slutter sig til Udcastet i saa Henseende i det Hele, er man sikkrere paa, at man Intet indfører, som ikke bestaaer med den hidtil gjældende Lovgivning og det Retsystem, som har uddannet sig, end naar man vil gjøre nogen Forandring deri. Derimod forekommer det mig, at der kunde være god Anledning til nogen Formildelse i 1ste Deel af Udcastets § 14, hvorefter Straf for dem, der i et trykt Skrift fremføre ubesviede Besskyldninger mod en Anden af den Art, at den Angrebne derved fremstilles som uærdig til sine Medborgeres Agtelse, skal fastsættes til Fængsel fra 5 Maanedes til 1 Aar. Besskyldningen maa anses ubeføiet og bliver i al Fald strafbar efter Udvalgets Udtryk „hvis Besskyldningernes Rigtighed ikke kan bevises“. Men det kunde være, at En kunde gjøre en saadan Besskyldning mod en Anden, som vel ikke fuldstændigt kunde bevises, men som han dog kunde oplyse, at have havt nogen Anledning til at antage for rigtig, og dette kunde vel ikke være Grund nok til at fritage ham for Straf, men dog til en Nedsættelse af Straffen. Derfor var der ogsaa i det Udcast, som i Aaret 1844 blev forelagt Stænderforsamlingen med Hensyn til In-